

**ПОДАРЪКЪТ НА ДИОНИСИЙ
ГРЪЦКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

В онова старо време, за което прадедите ни писмена на камък са оставили, веселият бог Дионисий бил още младо момче. И както всеки палавник не го свъртало на едно място. Намислил той един ден да обходи прекрасната земя на елините, да види как живеят людете. Тръгнал за Наксия. Пътят дотам бил дълъг и труден, а на всичко отгоре слънцето немилостиво прежуряло. Изморил се младият бог, седнал на един камък да почине и както си седял и се оглеждал на всички страни — радвал се на зелените дървета и на птичите песни — съзрял в нозете си едно крехко фиданче. Листата толкова му тежали, че то не можело да се изправи, затова стеблото му лежало немощно на земята. Дионисий много го харесал. „Ще го взема, да си го посадя — рекъл си той на ума. — Иначе някой може да го сгази и да загине, горкото.“ Измъкнал фиданчето с корените и го понесъл.

Повървял, повървял, погледнал и видял, че то почнало да клюма, защото, както рекохме, слънцето печало много жарко. Дионисий се побоял, че находката му ще изсъхне, дордето стигне в Наксия. Що да стори? Озърнал се насам-натам, съпикясал в тревата едно кухо кокалче от птиче краче. „Ще го натикам вътре да стои като в саксия“ — намислил той. Така и направил. Продължил си пътя. А в божествената му ръка то започнало толкова бърже да расте, че подир малко листенцата му щръкнали отгоре, а коренчетата се подали отдолу. „Така не бива! В тая жега моята фиданка ще изсъхне и ще умре. Какво още мога да направя, за да я спася!“ — замислил се пак Дионисий. Намерил в храсталака един кух кокал от лъвски крак и я напъхал в него, както си била загърната в птичето краче.

Развеселил се младият бог, доволен от хитроумието си. Продължил си пътя, като стискал в ръка лъвския кокал. Ала не се минало много време, листенцата и коренчетата на фиданката се подали отгоре и отдолу на лъвския крак. Потърсил, потърсил, намерил един кух кокал от магарешки крак, по-дебел от лъвския. Взел, че пъхнал фиданката заедно с птичия и лъвския кокал в магарешкия. „Сега вече е съвсем добре!“ — рекъл си той.

С песен на уста Дионисий пристигнал в Наксия. Без да се бави, той изкопал дупка в земята, да посади фиданката. Понечил да я измъкне от кокалите — не могъл. Ами че крехката фиданка била вече пораснала цели три лакти и корените ѝ така здраво се увили около птичия, лъвския и магарешкия кокал, че ако силом я изтръгнеш, щял да

я нарани. Тогава Дионисий, без да му мисли много-много, я посадил както си била облечена в костените си одежди и я подпрял с едно колче, та да не легне пак на земята.

Минало що се минало, фиданката израснала — извила се гъвкава лоза. През есента тя се отрупала със сочни гроздове. Зарадвал се Дионисий донемайкъде. Обрал гроздето и го изстискал — направил от сока му чудно питие. На именния си ден поканил селяните от околността и им дал да пият. А те дотогава вино какво е, не знаели. Опитали го — много им се усладило. Пийнали си, развеселили се, запели като птички. Като продължили да пият и главите им се позамаляли, всички усетили голяма сила в себе си и почнали да се емчат един пред друг като лъвове. А когато се напили яката, затъркаляли се в праха като магарета.

На изпроводяк богът на веселието подарил на гостите си по една пръчка и ги научил как да отглеждат лозата и как да правят вино от гроздето. Оттогава и до ден-днешен на всяка празнична трапеза хората пият вино и сърцата им раждат песни като птиците. Ала пийнат ли повече, замязват на лъвове, а накрая — на магарета.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.